

SOBOTNÍ ŠKOLA

Třídy: A- sál v přízemí, B-hlavní sál vzadu, C- hlavní sál vpředu, D-třída mládeže, E-třída mládeže 2

Datum	tř. A	tř. B	tř. C	tř. D	tř. E	Vedení SŠ
5.9.	J. Juřínek					E. Kubičková
12.9.	M. Pokorná	J. Kloda	P. Skála	J. Pavlán	D. Řádek	P. Mašata
19.9.	V. Vaculík	M. Pokorná	J. Juřínek	J. Kubičfk st.	V. Klodová	V. Vaculík
26.9.	J. Pokorný	V. Vaculík	P. Skála	D. Obadal	D. Řádek	M. Pokorná

KÁZÁNÍ

Datum	Vsetín	Kateřinice	Valašské Meziříčí
5.9.	Marie Pokorná	na Vsetíně	Jiří Pavlán
12.9.	VP PAVLÁN	Miloš Mroček	JAROSLAV STEJSKAL
19.9.	Josef Pokorný	VP PAVLÁN	Milan Kubičfk
26.9.	Jiří Kloda	Milan Kubičfk	VP PAVLÁN

ROZPIS SLUŽEB VARHANÍKŮ

5.9.	Eva Skálová
12.9.	Ellen Kubičková
19.9.	Ellen Kubičková
26.9.	Eva Skálová

ROZPIS CHVAL

5.9.	MLÁDEŽ
12.9.	KŘESŤANSKÝ DOMOV
19.9.	ELLEN KUBIČÍKOVÁ
26.9.	DĚTI

OZNÁMENÍ

V pátek 11. září 2009 proběhne v Hošťálkové na Damašku křest našich mládežníků. Ke křtu se rozhodli Jiří Straděj, Nikola a Tomáš Vaculíkovi, Honza Kubičfk a Patrik Mašata.

M Ě S Í Č N Í K

ZÁŘÍ

ČASOPIS
SBORU
VSETÍN

CÍRKEV ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE
SBOR VSETÍN

ÚVODNÍK

Ale neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích." Luk 10,20

Vypráví se, že když Dr. Martyn Lloyd-Jones, jeden z nejvlivnějších kazatelů dvacátého století, umíral na rakovinu, ptal se jej jeho přítel: Jak to snášíš? Byl jsi zvyklý kázat několikrát za týden. Založil jsi důležité křesťanské instituce; tvůj vliv se šířil díky audiokazetám a knihám ke křesťanům na pěti kontinentech. Nyní jsi odstaven nemocí na druhou kolej. Nezbyvá ti než tiše sedět a někdy něco krátkého napíšeš. Nezajímá mě až tak moc, jak zvládáš tu nemoc, ale spíš jak zvládáš stres, že už nejsi v centru věcí?"

Jones odpověděl slovy Lukáše 10: „Ale neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích." To přirovnání bylo na místě. Učedníci se vrátili z misijního výletu a divili se, že se jim i démoni poddávali. To pro ně musela být úžasná zkušenost a muselo jim to zvednout sebedůvěru. Ježíš je pak povzbuzuje. Ujišťuje je, že viděl Satana padat jako blesk z nebe (10,18). Viděl prorockým zrakem, že tato mise učedníků předznamenává velkou porážku Satana, kterou Ježíš dokonál na kříži. Učedníkům řekl, že uvidí ještě podivuhodnější věci, než byly tyto. Přesto dodává: neradujte se, že se vám podrobují duchové, ale radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.

Není těžké se radovat z úspěchu. Naše sebevědomí se rádo nechá zmást, když vidíme úspěšnost své služby. Je tam ovšem také nebezpečí, že se úspěch promění časem v nezdar – to ale není tento případ. Učedníkům už se nemohou dařit věci lépe. To s sebou nese nebezpečí, že člověk vidí svůj úspěch a zapomíná uctívat Boha. Už jej pak nemotivuje Boží přijetí, ale je to hon za úspěchem. A ten vždy někdy skončí. Potřebujeme mít svůj pohled upřen na nejlepší důvod, který k radosti máme. Byly nám odpuštěny naše hříchy, Bůh nás přijímá za své děti a díky Boží iniciativě jsou naše jména zapsána v nebi. To nás může naplnit v službě pro Boha stejnou horlivostí, jakou měli učedníci.

Jiří Pavlán

V ZÁŘÍ SVÉ NAROZENINY OSLAVÍ:

1. 9.	Vávrová Karla
6. 9.	Juřínek Miloslav
7. 9.	Vaculíková Drahomíra
10. 9.	Řádková Ilona
15. 9.	Mikulcová Ester
23. 9.	Daňa Jan
26. 9.	Klodová Věra
28. 9.	Juřínková Alena
30. 9.	Řádková Marta

Děti a nepokřtěná mládež:

5. 9.	Juřínek Radim
25. 9.	Smilek Pavel

VÝROČÍ SVATBY

21. 9. 1980	Alena a Jaromír Juřínkovi
27. 9. 2007	Blanka a Radovan Novotní

VÝROČÍ KŘTU

20. 9. 1974	Řádek Josef
16. 9. 1988	Kubičík Milan
21. 9. 1951	Kubičíková Vlasta
21. 9. 2002	Kubičíková Ellen
21. 9. 2002	Vávra Kamil
22. 9. 2006	Hurtová Jitka

Všem oslavencům ze srdce gratulujeme.

Medvědí vrch. Cesta nebyla lehká, mnohdy úzká a klikatá, ale netrvalo dlouho a „vyškrábali“ jsme se až na vrchol, ze kterého jsme se kochali krásnou přírodou a k tomu zakusovali müsli tyčinku. Poté jsme se opět vrátili do chaty a Pavel s Ilonkou, jakožto poslední skupinka kuchtíků, nám připravili smažený květák a sýr s bramborami a zeleninovým salátem. Také oni si zasloužili pochvalné ovace. Pak zbývalo jen sbalit si věci, uklidit v chatě a okolo ní, poslední skupinová fotka a odjezd. Nejdřív teda odchod. Cesta zpět už probíhala daleko svižněji, aby ne, když to bylo pořád z kopce. Pak zbývalo jen odevzdat klíčky zpátky strýcovi, rozloučit se a už jsme si to unaveně, ale vesele razili domů.

Myslím, že za sebe i ostatní můžu říct, že nás tento pobyt zase o něco sblížil a že jsme prožili krásné a nezapomenutelné chvíle, na které pak budeme s nostalgií vzpomínat.

Závěrem chci ještě všem školou povinným popřát úspěšný a Pánem Bohem vedený nový školní rok.

Za mládež
Nikola Vaculíková

DOPORUČUJEME K PŘEČTENÍ

Bible - Český studijní překlad

Po sedmnácti letech překladatelských prací vychází unikátní projekt Nakladatelství KMS, ve výhradní distribuci České biblické společnosti

Cíle studijního překladu:

- každé slovo originálu překládat na všech místech stejně

- neovlivňovat výsledný text teologickými názory překladatelů

- zachovat co nejvíce informací z originálního textu

1560 stran, formát 165x228
Pevná i kožená vazba

www.dumbible.cz

Jaromír Juřínek

KŘESŤANSKÝ DOMOV

I v hospodě člověka napadají vzácné myšlenky

Krásný den vysoko v horách. Časově různě rozená společnost asi dvaceti lidí, od těsně nenarozených až po těsně nepřestárých, namáhavě ale radostně (ti co neusnuli a nenesou se) stoupá podél zurčícího, vrtošivého, voňavého a bublajícího potoka Bílé Opavy kdesi k výšinám, kde tuší vrchol Pradědu. Namáhavě, ale radostně – tak by asi popsal cestu Božího lidu do Božího království starý kazatel. Jenže i mezi Božím lidem je často slyšet ne zrovna nadšené výkřiky typu „Bych rád věděl, kdo tuto cestu vymyslel“, „Bych se na to mohl vykašlat“ a mnoho jiných povzbudivých rčení. První to zabalil bratr, který při pravidelných večerních pobožnostech kázal, jak pobyt a pohyb v horách je i pro křesťany velmi inspirativní a potřebný. Kdosi ze šlapajících pak utrousil poznámku o někom, kdo káže hory, ale jezdí autobusem. Hluboce jsme se pak styděli a prosili dotyčného bratra za

odpuštění (v duchu), když dorazil na vrchol za daleko těžších a náročnějších podmínek než my ostatní.

No a pak už jsme byli na samém vrcholu Pradědu v pohostinském zařízení, jenž se ve „světě“ zove hospodou, a chystali se povzbudit naše okolnostmi zhuntované tělesné schránky něčím povoleným a alespoň přiměřeně chutným. Narvaný lokál stejně unavených, žíznivých a neustále pokřikujících netrpělivců. Normální, ale zřetelně nenadšená paní servírka se nás rezignujícím hlasem zeptala, co že si to přejeme hned poté, co jsme si sehnali jídelní lístek. „No“ řekl můj kamarád a bratr sedící vedle mne. „Máte guláš?“ „Máme“. „A hovězí?“ (Koho by napadlo nosit si na hory brýle na čtení). „Áno pane“, děla ta smutná postava a poprvé obrátila oči v sloup. „A máte ho s chlebem?“ „Máme“ – k oku v sloup se bezděčně přidalo vibrující víčko. „No a s knedlíkem?“ „Jistě pane, máte to tam v tom jídelním lístku přece napsáno!“ K očím v sloup, samovolně vibrujícímu víčku se přidalo škubání pravého ústního koutku na rozdíl od hlasu, který

začal vynechávat a přecházet do vyšších tónin. Můj kamarád byl očividně s podanými informacemi velmi spokojen, zhluboka se nadechl a k úžasu ne jen samotné servírky, rozhodně prohlásil: „Tak guláš si dnes nedám!“ A začal zjišťovat informace o možnostech různých variant u smažených bramborových placek. Další duševní a fyzické pochody zhroucené paní servírky vám popsat nemohu, protože její zděšený úprk kdesi do oblasti hospodského pultu jsem zahlédl jen tak tak. Podle její motoriky se asi začala intenzivněji radit s panem Pradědem. Po notné chvíli, když už všichni hosté odešli, si bratr objednal – světe div se – guláš s chlebem. A dostal guláš s knedlíkem. Bez nože, jen s vidličkou. Smutně se dívá do talíře, vidličkou šťourá tu do kousku masa, tu do knedlíku, ale přece jenom: Šťávu vidličkou nenabereš. Ani tu gulášovou. A právě v tomto okamžiku hlubokého zadumání a rozjímání – předpokládám že nad stavem našeho pohostinství - přichází zčista jasna ta výše vzpomínaná, vzácná myšlenka,

kteří nemůže člověka napadnout nikde jinde, než v hospodě (pardon, v pohostinském zařízení): „Josefe, to je absurdní: já mám doma narvaný mrazák hovězím masem a tady si dám hovězí guláš. No chápeš to?“ Zamyslel jsem se. Ale musím se přiznat, že jestli to chápu dodnes nevím. Upozornění: Všechny jména, postavy a děj jsou vymyšlené a netýkají se nikoho z vašich známých.

Josef Pokorný

MLÁDEŽ

Srpen se pomalu naloupil do druhé poloviny a nás, mládežníky, to nenechávalo chladnými... Né „fakt“, že nový školní rok už klepe na dveře, nýbrž blížící se datum našeho dlouho plánovaného pobytu na Jánské chatě v Jeseníkách. Po úspěšném naložení veškeré batožiny do aut a společné modlitbě jsme konečně mohli vyrazit směr Vrbno pod Pradědem - ke Gallům. Netrvalo dlouho a byli jsme na místě, ale pouze zdánlivě... ta opravdová cesta nás totiž teprve čekala. Zatímco jsme parkovali auta, běžel už nám v ústřety strýc Galle, přivítat nás

a hlavně půjčit klíčky od chaty. Pak už jsme jen naložili batohy na záda a hurá na chatu. Původní nadšení nás ovšem po pár metrech začalo opouštět, ona ta cesta totiž nebyl žádný med! Ale my jsme to samozřejmě nevzdali a s občasnými technickými přestávkami jsme nakonec dorazili k hezkému paloučku na jehož konci se zračila Jánská chata. Hned jsme se jali ji řádně prozkoumat!

Jsme sortou lidí, kteří si na luxus nepotrpí, takže nám nečinilo žádné problémy její střídme zařízení. Ba naopak! Jak Pavel sliboval, bylo tam všechno, co jsme potřebovali. Dokonce i erární oblečení (mnozí jej bez jakýchkoli okolků využili). Nevadila nám ani absence sprchy a elektřiny. S hygienou jsme si bohatě vystačili v nedaleké studánce, jakožto jediného zdroje vody v našem blízkém okolí, kterou jsme odebírali taky na vaření a věcí s tím spojenými. Jako zdroj světla nám postačily jak baterky, tak i petrolejové lampy, kterými byla chata vybavena. Část z nás si lampy zvláště oblíbila. Po rychlém zabydlení se, jsme si pošmákli na výborných palačinkách, které v ten večer

měli v režii Paťa, Tom a Jituška a večer jsme zakončili u ohýnku zpěvem – nebylo třeba ani hudebních nástrojů.

Další ráno jsme započali četbou Jitřenky a vydatnou snídaní, jelikož nás čekala procházka na ne příliš vzdálené skály. Odtud se nám naskytl krásný výhled na Praděd. Mimoto jsme si pochutnali na borůvkách, kterých tam bylo mnoho a ještě víc... no přímo borůvkové moře! Podařilo se nám zachytit několik vtipných snímků, na které se brzy můžete těšit. Po návratu do chaty jsme poobědvali, tentokrát jsme si na kuchaře zahráli já, Honza a Jirka Pavlán. Zvolili jsme rizoto, které k naší velké radosti také sklidilo patřičný úspěch od všech strávníků. Zbytek dne jsme vyplnili různými aktivitami (mezi nejoblíbenější patřilo freesbee a večerní „Městečko Palermo usíná...“) a Jirka Pavlán si pak pro nás připravil zamyšlení o proroku Danielovi. Večer jsme završili zase tradičním táborákem, na kterém jsme si i opekli nějakou tu dobrůtku. Ani jsme se nenadáli a náš pobyt už se pomalu nachýlil ke konci. Poslední den proběhl podobně jako ten, jenž mu předcházel. Na programu byla vycházka na